

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A.M.

przeciwko P.P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 września 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 15 lipca 2015 r., którym Sąd Okręgowy zasądził od niego na rzecz powódki kwotę 77 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012 r. Powołując się na obie podstawy kasacyjne przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej jego apelację oraz orzekającej o kosztach procesu i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do wyjaśnienia, w jaki sposób należy formułować zarzuty procesowe w pismach objętych prekluzją twierdzeń, zarzutów i dowodów, aby nie doprowadzić do pozbawienia stron występujących bez adwokata prawa do rozpoznania zarzutów podnoszonych w tych pismach oraz jak kształtuje się na gruncie art. 82 w związku z art. 84 i art. 85 k.p.c. rozkład ciężaru dowodu.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez niego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na

wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie wykazał, by poruszone przez niego zagadnienia prawne czyniły zadość przytoczonym wymaganiom, nie sformułował bowiem abstrakcyjnych zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości. Zasygnalizował jedynie problemy nawiązujące do stanu faktycznego sprawy, który próbuje zakwestionować wbrew zakazowi ustanowionemu w art. 398³ § 3 k.p.c. Pozwala to na stwierdzenie, że skarżącemu nie chodzi o wyjaśnienie zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej, lecz o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).